

כמשמעותה, שבתעניות כל יחיד מתפלל שמונה עשרה ברכות, ושליח ציבור מתפלל תשע עשרה ברכות, שהרי שליח ציבור מתפלל עשרה וארבע ברכות.

ולכאורה הברייתא כולה מדברת ביחיד שקיבל עליו תענית, ומבארת שיש חילוק בין יחיד שמקבל עליו תענית יחיד, שמתפלל שמונה עשרה ברכות, וכולל עננו בשומע תפילה, לבין יחיד שקיבל עליו תענית ציבור, שמתפלל תשע עשרה, כי אומר עננו בברכה בפני עצמה, ואם כן יש ללמוד מכאן, שלכל הפחות בתענית ציבור, היחיד קובע לו ברכת עננו בפני עצמה, כדעת רב יהודה לעיל.

ודחו זאת ואמרו, שבאמת הברייתא באה לחלק בין תפילת יחיד לתפילת שליח ציבור, כי רק בתעניות האחרונות, [י"א רק בשבע אחרונות. וי"א גם בשלוש אמצעיות], שליח ציבור מתפלל עשרים וארבע ברכות, אבל בתעניות הראשונות אינו מתפלל עשרים וארבע ברכות אלא תשע עשרה בלבד, שמוסיף ברכה אחת עננו בפני עצמה, אבל היחיד לעולם אינו מוסיף בתפילתו ברכת עננו בפני עצמה, אלא כוללה בברכת שומע תפילה, כדעת רב יצחק ורב ששת.

באלו תעניות שליח ציבור אומר עשרים וארבע ברכות

לשון ראשון בגמרא, שליח ציבור אומר עשרים וארבע ברכות, גם בשבע תעניות אחרונות, וגם בשלוש תעניות אמצעיות, ורק בשלוש ראשונות אינו אומר עשרים וארבע ברכות, [אלא תשע עשרה בלבד].

ולשון שני בגמרא, שליח ציבור אומר עשרים וארבע ברכות, רק בשבע תעניות אחרונות, אבל בשלוש תעניות אמצעיות ובשלוש תעניות ראשונות, אינו אומר עשרים וארבע ברכות, [אלא תשע עשרה בלבד].

החילוק בין תעניות ראשונות לתעניות אמצעיות

שנינו בברייתא, שאין חילוק בין שלוש תעניות ראשונות לבין שלוש תעניות אמצעיות, אלא שהראשונות מותרות בעשיית מלאכה, והאמצעיות אסורות בעשיית מלאכה.^נ

^נ יתכן שהכוונה לכל מה ששנינו במשנה עם איסור מלאכה, כלומר, רחיצה, סיכה, מנעל, ותשמיש המטה. וילייע בדבר.